

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 161/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. Z., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 1 T 13/02 z 2. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Z. **o d m i e t a** pre nedostatok svojej právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2011 doručená sťažnosť M. Z. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 T 13/02 z 2. februára 2010.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplynulo, že sťažovateľ bol označeným rozsudkom krajského súdu odsúdený pre trestný čin účasti na trestnom čine vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b) a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. h) Trestného zákona účinného do 31. júla 2001, trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. júla 2001 (podľa bodu 1 obžaloby), pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000, trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000 (podľa bodu 2 obžaloby), za trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000, trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000 (podľa bodu 3 obžaloby), pre trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000, trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 30. novembra 2000 (podľa bodu 4 obžaloby), trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. júla 2001, trestný čin poškodzovania cudzej veci podľa § 257 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. júla 2007 (podľa bodu 5 obžaloby), za čo bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 12,5 roka.

Sťažovateľ sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 4. marca 2011 namietal, že v konaní pred krajským súdom nerozhodoval zákonný sudca a konanie trvalo neprimerane dlho. Konajúcemu súdu vytýkal tiež to, že nepredviedol svedkov, ktorých on navrhol. Tvrdil, že takýmto postupom krajský súd porušil jeho základné práva, a navrhol, aby ústavný súd po prerokovaní jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo M. Z. na nezávislý a nestranný súd zriadený zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru Krajským súdom v Trnave pozmeňovaním poradia podania obžaloby na tomto súde v tr. veci pod sp. zn. 1 T 13/02 vedenej na tomto súde porušené bolo.

2. Právo M. Z. na prejednanie a rozhodnutie o jeho veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru Krajským súdom v Trnave nezabezpečením kópie spisu v tr. veci sp. zn. 1 T 13/02 počas celého súdneho konania v tejto veci porušené bolo.

3. *Právo M. Z. na rovnosť zbrani – právo dosiahnuť predvolanie svedka vo svoj prospech Krajským súdom v Trnave jednostranným odmietnutím žiadostí o predvolanie svedka v prospech M. Z. porušené bolo.*

4. *Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 02. februára 2010 v tr. veci sp. zn. I T 13/02 sa zrušuje a KS v Trnave je povinný zákonným spôsobom zriadiť zákonný súd v tejto veci a vec prejednať a rozhodnúť...“*

Sťažovateľ bol tiež toho názoru, že mu ústavný súd má priznať 10 000 € z titulu „*spravodlivého zadosťučinenia*“ za zásah do jeho práv a priznať mu aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv aj postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 13/02. Ústavný súd však konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je príslušný na preskúmanie postupu krajského súdu v zmysle namietaného porušenia označených práv, pretože sťažovateľ mal k dispozícii účinný opravný prostriedok, ktorý mu zákon poskytuje na ochranu jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na použitie ktorého bol oprávnený podľa osobitných predpisov. Takýmto opravným prostriedkom bolo odvolanie podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Sťažovateľ napokon opravný prostriedok aj využil a o jeho odvolaní rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Najvyšší súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 4 To 6/2010 z 18. januára 2011. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o odvolaní teda v tomto prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Keďže ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv, teda krajský súd, musel sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich práv a slobôd napadnutým rozhodnutím a postupom krajského súdu, po predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011